DESIRE®

Susannah Erwinová

Přistižena při činu

HARLEQUIN®

Susannah Erwinová

PŘISTIŽENA PŘI ČINU

Překlad

Ole Voleman

Milá čtenářko,

jistě mi dáte za pravdu, že k tomu, aby se člověk otevřel lásce, je nutná pořádná dávka odvahy. Strach z odmítnutí, nedostatek sebedůvěry, celá hromada nejistot, to vše zažívá skoro každý včetně mých hrdinů. Někdy za nedostatek sebevědomí může zklamání z dřívějšího vztahu, někdy nesplnitelné rodičovské nároky a někdy fatální onemocnění se svými následky. Každý z nás bojuje se svými vlastními strachy a nejistotami. Když si pak přečtete příběh Playboyovy sliby, *budete žasnout, jakou odvahu prokázala plachá spisovatelka Willow. I Sienna z povídky* Svádění po jižansku *musí zapomenout na své pocity nedostatečnosti a uvěřit, že si zaslouží být milována. Marguerite v romanci* Přistižena při činu *musí prokázat nejen odvahu, ale i obrovskou trpělivost, aby se mohla věnovat jak své lásce k vínu a rodnému vinařství, tak lásce k novému majiteli vinic. Mé hrdinky to dokážou, čelí statečně svým strachům, a tak je čeká sladká odměna.*

Přeju Vám pěkné čtenářské zážitky.

S láskou
Váš Harlequin

Susannah Erwinová

PŘISTIŽENA PŘI ČINU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Who's the Boss Now?

První vydání:
Harlequin Books, 2021

Překlad:
Ole Voleman

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2021 by Susannah Erwin
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8524-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8525-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8526-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Vloupat se do soukromého vinného sklepa ve vinařství St. Isadore v údolí Napa bylo snadné. Obzvlášť, pokud člověk znal místo činu jako své boty.

Nebo jako Marguerite Delacroixová.

A ta ho znala snad dokonce ještě lépe než lodičky na středně vysokých podpatcích, jež ji právě nesly po kamenných schodech do sklepení. Když byla dole, zamířila do prostor, kde se skladovalo mladé víno.

Její víno.

Přesněji víno, pod kterým byla podepsaná coby vinařka právě ona. Víno vyrobené z hroznů, které prošly jejíma rukama, které vlastnoručně sklízela, trpělivě vybírala kuličku po kuličce, pečlivě ochutnávala a teprve poté poslala dál do výroby. Tu posléze kontrolovala až do finální fáze, ačkoli…

Finální fáze teprve nastane, a to ve chvíli, kdy víno, již stočené do lahví, dozraje do chuti, kterou mu na začátku toho procesu zamýšlela vtisknout. Samozřejmě by se dalo vypít už nyní a Marguerite si byla jistá, že by bylo vynikající, avšak do ideální chuti mu zbývaly ještě dlouhé měsíce a v případě jedné z odrůd dokonce roky.

Nový vlastník vinařství St. Isadore o ničem z toho však neměl ani tušení. Marguerite toho o něm sice moc nevěděla, avšak i to málo stačilo na to, aby si

udělala obrázek. Šlo o majitele a generálního ředitele jakési technologické společnosti, který neměl s vinařstvím naprosto nic společného.

Kdyby měl, věděla by to. Znala by jeho jméno z dřívějška a pravděpodobně by se s ním setkala na nějakém z mnoha vinařských festivalů či na prezentaci a ochutnávce vín určené pro vinaře a majitele restaurací a vinoték. Každý, kdo se motal kolem výroby vín, na takovéto akce jezdil, ať už prezentovat svoji práci, nebo ochutnat vína konkurence. Evan Fletcher ovšem ne. Nikdy.

Evan Fletcher neměl v úmyslu stát se vinařem. Bylo veřejným tajemstvím, že koupil vinařství St. Isadore s rozsáhlými a úrodnými vinicemi jenom proto, aby ho mohl rozprodat developerským společnostem, které poté vyrvou vinnou révu ze země, zničí její kořeny a postaví zde luxusní byty nebo hotely pro turisty.

Marguerite při tom pomyšlení krvácelo srdce. Nedokázala se s tím vnitřně smířit, protože St. Isadore byl celý její život. Víno z místních vinic měla zapsané ve své DNA. Krev v jejích žilách měla barvu hroznů odrůd rostoucích na jižním svahu pod hlavním sídlem, malebným starým kamenným zámečkem, který nechali postavit její předkové podle vzoru francouzských zámečků na Loiře.

Ano, bylo to tak. Vinařství St. Isadore kdysi patřilo její rodině. A nyní by mělo patřit jí.

Patřilo by mi, pomyslela si zoufale, zatímco se plížila sklepením. Kdyby Linus dodržel dohodu, byla bych tu teď paní já a nemusela bych se sem vkrádat jako nějaký zloděj.

Jenomže Linus, předchozí majitel, dohodu nedodržel. Před půl rokem náhle a nečekaně zemřel

a nezanechal poslední vůli. Marguerite se tak zhroutil její jediný sen, a to získat zpátky rodinné dědictví a vrátit vinařství slávu, jakou mělo kdysi, když ještě patřilo Delacroixovým.

Historie vinařství byla dlouhá a složitá. Kdysi se dědilo v přímé linii z generace na generaci, avšak v období kolem druhé světové války se dva bratři nepohodli a jeden získal pozemky, tedy vinice, a druhý provoz, včetně hospodářských budov a veškerého zařízení k výrobě vína. Dvě větve rodu zůstaly rozkmotřené i po smrti znesvářených bratrů a St. Isadore tím pádem zůstalo rozdělené napůl.

Větev, do níž patřila Marguerite, měla kontrolu nad vinicemi, jež zdědil po jejím dědečkovi její otec. V té době už byl majitelem výroby Linus Chapell, jejich vzdálený příbuzný, a takhle to bylo dalších několik let. Poměry v St. Isadore se změnily až před deseti lety. Tehdy se pozemky s vinicemi a vinařství opět spojily v jeden celek, jak to bylo správné. V tomhle případě z toho však Marguerite zrovna velkou radost neměla. Právě naopak.

Jak k tomu vlastně došlo? V podstatě tím nejobyčejnějším způsobem. Margueritin otec měl práce na vinicích už dost a její matka zrovna tak. Ani jeden z nich neměl k vinařství bližší vztah. Zatímco Marguerite považovala výrobu vína za tvůrčí proces a životní styl, pro ně to byla těžká a úmorná práce. Když se jim naskytla příležitost koupě usedlosti v Arizoně, rozhodli se tam na důchod odstěhovat a vinice prodat.

Marguerite otce prosila, aby s tím počkal. Přemlouvala ho, aby neprodával, a nabízela mu, že se o vinice bude starat sama. Otec jí však bohužel nevyhověl, a když přijela po skočení prvního ročníku

vysoké ze školy domů na prázdniny, ukázalo se, že vinice už mají jiného majitele.

Otec je prodal právě Linusovi, majiteli druhé poloviny St. Isadore. Tím se vinařství spojilo, ale pro ni to byla rána, se kterou nepočítala. Nehodlala se však vzdát a vydala se za Linusem, aby si s ním promluvila o jeho plánech a svých možnostech. Už během jejich prvního hovoru si padli do oka. Linus jí nabídl práci a jistou velmi zajímavou dohodu. Řekl jí, že jestli má o St. Isadore tak velký zájem, je ochotný jí vinařství prodat na splátky, které jí bude odečítat z platu. A až mu zaplatí poslední splátku, nechá na ni vinařství přepsat.

Cena, kterou si řekl, byla více než příznivá, a tak Marguerite neváhala ani okamžik. Do druhého ročníku už nenastoupila a začala pracovat pro Linuse. Takhle to trvalo osm let ke spokojenosti obou.

Jenomže když Linus před šesti měsíci náhle zemřel, účetní kniha, do níž jejich dohodu zapsal, nebyla k nalezení. Marguerite tak neměla vůbec nic v ruce. Neměla jak dokázat, že už jí chybělo jen pár splátek, na které byla ochotna vzít si půjčku. Vinařství tak zdědili Linusovi prasynovci, kteří se s ní o jejích nárocích odmítli bavit. Dali jí výpověď a před týdnem prodali St. Isadore novému majiteli. Když se to Marguerite dozvěděla, bylo jí do pláče. V tu chvíli jí došlo, že přišla o všechno. O svůj sen, o peníze a rodinné dědictví.

Dnes večer, když celou situaci probírala se svou nejlepší kamarádkou Aracely Contrerasovou, u níž teď dočasně bydlela, ji však něco napadlo. Rozhodla se, že když jí bylo ukradeno vinařství, dojde si do sklepů alespoň pro pár lahví vína. Vína, které sama vyrobila a ani nevěděla, jak bude chutnat, až dozraje. Podle informací, které měla, se nový majitel do St.

Isadore ještě nenastěhoval a sídlo mělo být prázdné. To byla ideální příležitost k tomu, aby svůj nápad provedla. Kdy jindy než teď? Později už to nepůjde.

„Udělám to," pronesla Marguerite rozhodným hlasem přibližně před hodinou, když se s Aracely dívaly na dno už druhé láhvi silného Carménère. „Udělám to a nebudu se cítit ani trochu provinile."

Jestliže se Aracely pokoušela své nejlepší kamarádce její nápad při první láhvi rozmlouvat, ke konci druhé už byla zcela na její straně. „Máš pravdu," artikulovala pomalu poněkud vláčným jazykem. „Udělej to. Vlastně… vlastně je to báječný nápad."

„To bych řekla, že je," kývla Marguerite. „Je to vůbec ten nejlepší nápad, když už se mnou Linus tak vyběhl. O žádné krádeži se nedá vůbec mluvit. To víno je moje. Všechno je to moje."

Aracely jí před obličejem zašermovala rukou. „Jasně, zlato. Jasně, že jo. Všechno je to tvoje, ale… bohužel ne na papíře. A to," zamrkala ztěžklými víčky, „to je ten problém. Vel-velký problém."

Marguerite přelétl přes tvář temný stín, který se mísil se smutkem a zklamáním. Aracely to vystihla přesně. Vinařství i s vinicemi bylo její, ale pouze morálně. Papírovým a tudíž oficiálním vlastníkem byl někdo jiný, a to jenom proto, že věřila špatnému člověku. Že se spolehla na jeho dobré slovo. Na slib, který nedodržel.

Protože kdyby ho dodržel, někde by ta zatracená účetní kniha se zaznamenanou dohodou musela být!

„Jo," souhlasila Marguerite. „Je to pěkně zat-zatracenej problém. Linusi, ty mizero," škytla a zvedla se. „Tak jdeme. Odvezeš mě tam, počkáš na mě u brány, já dojdu pro víno a pak rychle zmizíme."

„Bezva nápad," zvedla se Aracely. „Jdeme na to."

O půl hodiny později zaparkovala Aracely na postranní cestě poblíž hlavní brány vinařství, vypnula motor a zhasla světla.

Marguerite vystoupila z vozu a v lodičkách na středně vysokých podpatcích se vydala vstříc nočnímu dobrodružství.

Tohle nemůže být pravda, pomyslel si Evan Fletcher v duchu a promnul si unavené oči.

Bohužel to pravda byla. Když oči otevřel a znovu se podíval na monitor notebooku, čísla na něm se nezměnila. Byla stále stejně skličující jako před chvílí, což Evanovi nedělalo vůbec žádnou radost.

„Haló, Evane?“ promluvil na něj hlas z telefonu, který si dal Evan na hlasitý odposlech. „Jsi tam?“

„Jo, jsem,“ zahučel.

„Ptala jsem se, jestli jsi dostal můj e-mail se zprávou, jak si tvůj nový podnik vede.“

„Právě se na ta čísla dívám, Pio. A bohužel musím říct, že to není zrovna veselý pohled.“

Pia, Evanova účetní a pravá ruka, si povzdychla. „Bála jsem se, že se ti nebudou líbit.“

„Je nějaká šance, že by měl Linus Chapell v účetnictví chybu?“

„Je mi líto, Evane,“ odpověděla Pia. „Prošla jsem účetnictví St. Isidore tam a zpátky. Kdyby v něm byla chyba, našla bych ji.“

Samozřejmě. Jestli by někdo dokázal najít byť jen maličkou nesrovnalost, byla to právě Pia. Evan věděl, že se na její bystrý zrak a schopnosti může absolutně spolehnout.

„Sakra,“ zavrčel nahlas.

„Já vím. Také jsem čekala, že na tom bude St. Isadore o něco lépe.“

„Moje chyba. Měl jsem si účetnictví proklepnout před koupí, ale dědici na prodej spěchali a mně se to zdálo jako skvělá příležitost."

„Nezoufej," pokoušela se ho Pia rozveselit. „Zas až tak špatně na tom vinařství není. Jen potřebuje trochu oživit. Kromě toho, přežili jsme už horší věci, než je jeden nevýdělečný podnik."

„To má být útěcha?" zabručel Evan.

„Něco takového," přitakala Pia. „Jsem si jistá, že jestli někdo dokáže postavit vinařství St. Isadore na nohy, jsi to ty, Evane."

„Přeceňuješ mě. Vinařství je pro mě zcela neznámá oblast. Dobře víš, že jsem ho koupil jenom kvůli Nicovi, aby se bezcílně nepoflakoval, když už odešel ze školy."

„Copak tvůj mladší bratr o víně něco ví?" nadhodila Pia. „Je mu přece teprve jednadvacet, a pokud je mi známo, na vinicích nevyrůstal."

„To sice nevyrůstal, ale víno mu chutná," řekl Evan. „Možná až moc. A na rozdíl ode mě si aspoň umí vybrat v restauraci láhev. Navíc se sám zmínil, že by ho práce ochutnávače vín mohla bavit."

„To věřím, že mohla. Mě by také bavila, ale asi bych si kvůli tomu nekupovala vinařství," zasmála se Pia.

„Já budu rád, když se bude Nico věnovat aspoň něčemu. Víš, jak složité vztahy spolu teď máme. Proto –" Evan se zarazil uprostřed věty, protože měl pocit, jako kdyby kdesi hluboko v útrobách domu zaslechl podivný zvuk. Připomínal mu sténání lan na starých plachetnicích, když se jimi vytahovaly plachty na stěžeň. Nastražil uši a zatajil dech.

Nespletl se. Někde pod ním cosi hučelo a skřípalo. V další chvíli si vzpomněl, že v tomhle starém

rozlehlém domě, do kterého dnes odpoledne přijel vůbec poprvé, by měl být výtah, v němž se ze sklepení přepravovaly bedny s víny.

Jak by se ale výtah mohl sám pustit? Jeho mladší bratr, který na St. Isadore dorazil už před několika dny, spal ve své ložnici a kromě nich dvou tu nikdo nebyl.

Nebo si to aspoň Evan myslel.

„Evane, jsi tam? Stalo se něco?“ naléhala Pia.

„Zavolám ti zítra, ano?“ řekl Evan tiše. „Teď budu muset končit.“

Položil telefon na stůl, zvedl se a tiše se vydal do kuchyně, kde byly dveře výtahu. Rozsvítil, popadl do ruky velkou litinovou pánev a čekal.

Marguerite naložila jednu krabici s láhvemi na vozík, další dvě láhve popadla do ruky a vydala se ke starému výtahu, aby se nemusela s krabicí tahat po schodech nahoru. Zařízení sice bylo poněkud hlučné, ale komu by to vadilo, když je dům prázdný?

Nastoupila, zmáčkla tlačítko a kabinka začala s pomocí vrzajících lan stoupat vzhůru. Výtah zastavil ve velké kuchyni v přízemí. Marguerite otevřela dveře a…

…a uviděla přímo před sebou polonahého muže oblečeného pouze do domácích kalhot. Měl holou hruď a v pravé ruce vysoko nad hlavou držel velkou pánev.

Instinkty jí velely, aby utekla, nebo zaútočila. Utéct neměla kam, a tak sevřela hrdlo láhve, již držela v ruce, a máchla jí směrem k němu.

Cizinec si dal rovněž instinktivně pánev před obličej a pak už bylo slyšel jen tříštění skla.

„Proboha, ne!“ vykřikla Marguerite, když si uvědomila, co se stalo.

Pozdě. Teď už situaci nemohla zachránit, a tak se jenom se zoufalým pohledem v očích dívala, jak ulomené hrdlo láhve vylétlo do vzduchu, udělalo oblouk a dopadlo na zem. Při pohledu na karmínově červenou tekutinu, která jí stékala po předloktí, jí krvácelo srdce.

Proboha, musím ho zachránit, blesklo jí hlavou. Aspoň pár kapek.

Jak jinak by zjistila, jak víno, její výtvor, chutná a jestli byla všechna její rozhodnutí během sklizně révy a výroby vína správná? Vyrobit dokonalé víno nebylo nic jednoduchého. Byla to tak trochu alchymie. Člověk si mohl o víně nastudovat úplně všechno, ovšem na výsledek bylo třeba trpělivě čekat.

„Sakra, nestůjte tam tak a podejte mi nějakou nádobu!“ křikla na muže s holou hrudí.

„Cože?“ opáčil rozzlobeně.

„Karafu, mísu, cokoli, ať zachráním aspoň něco.“

Když se nehýbal, rozběhla se k lince, popadla malý skleněný džbánek a přelila do něj zbytky vína z rozbité láhve. Pak položila džbán na velký jídelní stůl a otočila se k cizinci, který si ji měřil nevěřícným pohledem. „Kdo jste?“

„To bych se měl zeptat spíš já vás, ale když to musíte vědět, jsem Evan Fletcher. Nový majitel.“

„Já jsem Marguerite Delacroixová a přišla jsem – “

„Krást?“

„Ne,“ zamračila se. „Pracovala jsem tady, když byl ještě minulý majitel naživu. Přišla jsem si pro nějaké víno.“

„Které vám ovšem nepatří,“ odtušil Evan. „Takže jste přišla krást.“

Marguerite na to už nestihla nic říct, protože se najednou ozvalo bušení na dveře. Evan Fletcher na

ni namířil ukazováček. „Počkejte tady. Ani se nehněte."

Marguerite pokrčila rameny a posadila se ke stolu. Z haly se k ní ozývaly vzrušené hlasy, z nichž jeden patřil místnímu šerifovi a druhý nějakému mladíkovi. Z jejich krátkého hovoru Marguerite pochopila, že mladík je mladší bratr muže s holou hrudí, s výstavní hrudí, mimochodem, a šerif ho přivezl z nějakého večírku, který se vymkl kontrole.

„Cos vůbec dělal venku, Nico?" vyštěkl na mladšího bratra Evan Fletcher, když se spolu s ním vrátil do kuchyně. „Myslel jsem si, že jsi nahoře ve svém pokoji. Sakra, šel jsi přece spát, nebo ne?"

„Jo, šel," kývl Nico hlavou. „Ale rozmyslel jsem si to."

Evanovi dalo práci, aby se ovládl a nezačal na něj křičet. „Jak rozmyslel?"

„Prostě se mi spát nechtělo." Nico sáhl po kousku chleba v košíku na lince, sklenici s arašídovým máslem, posadil se ke stolu a začal jíst. „Zavolala mi jedna holka a zmínila se, že jdou s pár přáteli na večírek a jestli se nechci přidat. Přišlo mi to jako dobrý nápad."

„Co je to za holku?"

„Nevím, potkal jsem ji před pár dny ve městě. Prostě holka."

„Proč jsi mi neřekl, že jdeš ven?"

„Byl jsi ve sprše," prohodil Nico lakonicky.

„A tos nemohl počkat, až vylezu?" zlobil se Evan. „Nebo mi napsat vzkaz? Textovou zprávu?"

Nico se podíval na bratra. „Vím, že na to často zapomínáš, Evane, ale mně je jednadvacet let."

„No a?"

„No a že jsem dospělý. Nepotřebuju chůvu."

„Jestli jsi dospělý, tak se podle toho chovej. Do té doby mi budeš říkat, kam jdeš. Rád bych byl ušetřen podobných trapasů jako dneska."

„Napsal jsem ti zprávu, když šerif večírek ukončil," naježil se Nico. „Mimochodem, díky, žes pro mě přijel a vyzvedl mě na stanici," dodal ironicky.

Evan svraštil obočí. „Zprávu?" opakoval. „Žádnou zprávu jsem od tebe nedostal."

„To není můj problém. Já jsem ji poslal." S těmi slovy sáhl Nico po džbánku s vínem.

Marguerite se s hrůzou dívala, jak karmínově červená tekutina mizí v jeho ústech.

„Hm, dost dobré víno," poznamenal Nico, když dopil, a zvedl se od stolu.

„Opravdu?" zaradovala se Marguerite. „Zrovna jsem vám chtěla vyčinit, že jste ho vypil, ale už se nezlobím. Jsem ráda, že vám chutnalo."

„Víc než to," utrousil mladík přes rameno, když nesl nádobí do dřezu. „Bylo vynikající."

„Díky za pochvalu." Marguerite si přičichla k prázdnému džbánu, na jehož dně se červenalo pár posledních kapek. „Znalec vína by ale nejspíš řekl, že – "

„Že obsahuje příliš mnoho taninu," nenechal ji domluvit Nico. „Takže ano, samozřejmě by ještě potřebovalo trochu času, ovšem chutě byly velmi dobře vyvážené a až na ten tanin mu nemám co vytknout."

Páni, hvízdla Marguerite v duchu s uznáním. Tenhle kluk zjevně ví, o čem mluví.

„Pro dnešek už jsem měl v každém případě dost," dodal Nico cestou ke dveřím. „Jdu si lehnout a vám dvěma přeji dobrou noc."

„Počkej!" zavolal na něj Evan. „Kam jdeš?"

„Neslyšel jsi mě?" opáčil mladší z bratrů, aniž by se ohlédl. „Říkal jsem, že si jdu lehnout."